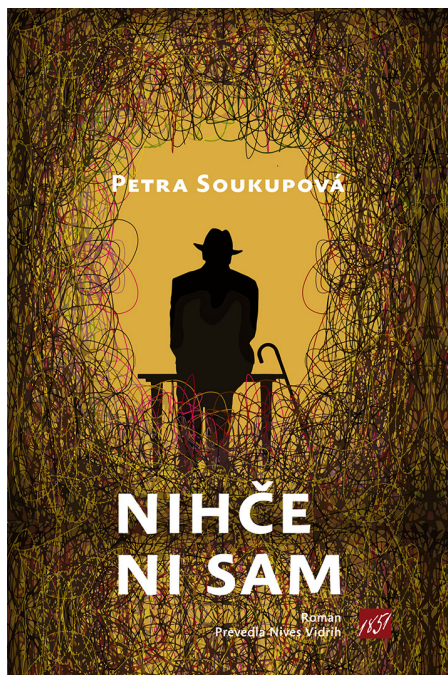

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

PETRA SOUKUPOVÁ: NIHČE NI SAM

Podatki o knjigi

- Naslov: Nihče ni sam
- Avtorica: Petra Soukupová
- Prevedla: Nives Vidrih
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 324
- ISBN: 978-961-278-703-5
- Cena: 25 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2024

Družinsko življenje kot hišica iz kart

V krhkem razmerju med občutki samote in dušičim pritiskom odnosov se zgodi družinsko življenje, tudi to nadvse krhko in podvrženo nenehnim zahtevam okolice in širše družine. V njem kot osamljeni planeti krožijo člani neke družine in (nezavedno) iščejo skupno krožnico. Ko v ta negotovi sistem iznenada trešči novica o smrti in napredujoči bolezni, se začne družinsko življenje podirati kot hišica iz kart ...

Ko gre za družino, nihče ni nikoli zares sam, četudi bi si kdaj želel biti; po drugi strani pa se ravno v družino lahko prikrade najhujša samota: tista, ki omrtviči vsakršno komunikacijo. Nekaj podobnega doživljajo liki Petre Soukupove, ko se znajdejo v vrtincu družinske drame. Veronika, žena in mama, težko krmari med družino, kariero in starši, ki živijo daleč stran. Slaba vest, ki jo najeda in katero skuša utišati s kakšnim kozarcem vina več, se še globlje zajé v njeno dušo, ko ji nepričakovano umre mama. Znajde se v primežu anksioznosti, ki jo še dodatno napajajo očetova napredujoča bolezen in vzgojni izzivi njenih odraščajočih otrok. Zdi se, da moreča situacija, v kateri ji ob strani stoji edino mož, nima izhoda. A včasih se največji življenjski preobrati zgodijo, ko človek doseže najnižjo točko, in morda je Veroniki prav ta ključ do izhoda iz najhujše ječe – tiste, v katero se je zapirala sama.

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorici

Foto: Tomáš Vodňanský

Petra Soukupová (1982) sodi med najuspešnejše sodobne češke pisateljice. Doslej je izdala šest knjig za odrasle in tri za otroke. Prejela je vrsto nagrad in bila pogosto nominirana. Edinstvena povezanost otroške knjige *Kdo je ubil Snežka?* z romanom za odrasle *Najboljše za vse* ji je prinesla kar dve nominaciji za nagrado magnesia litera. To nagrado je sicer prejela za triptih novel *Izginiti*, za svoj prvenec, roman *Na morje*, pa nagrado Jiříja Ortena. Njene knjige se redno uvrščajo na lestvice uspešnic in so prevedene v štirinajst jezikov. V slovenščini so doslej izšli romani *Na morje* (2012), *Pod snegom* (Celjska Mohorjeva družba, 2017) *Najboljše za vse* (Celjska Mohorjeva družba, 2020) ter mladinska romana *Klub čudnih otrok* (2021) in *Berti in vohljaček* (Celjska Mohorjeva družba, 2023). Že deseto leto je dramaturginja dnevne nadaljevanke *Ulica*.

Odlomki iz knjige

Nič ne vem o tem, ali ima oče alzheimerja ali kakšno drugo demenco, ne vem, kako se obnašati v taki situaciji, ne vem, ali naj mu takoj odgovorim na sporočilo, ampak le kaj naj napišem: Ej, oči, pomiri se, avto si mi vendar posodil. Se ne bo počutil še bolj zmedenega, ker se tega ne spomni? Nazadnje napišem: *To bova uredila, poklicala te bom takoj zjutraj okrog osmih, ok?* Ne odgovori, to malo premeljeva z Michalom, ampak tudi on o tem ne ve nič, prepove mi, da bi zdaj poguglala, ne boš mogla zaspati.

Tako ali tako ne zaspi in v tišini čakam. Kaj mi boš rekla na to, mami?

In mama reče: *Lepo te prosim, očka, saj on nikoli nikogar ne posluša, a ti misliš, da je kdaj poslušal, kar sem mu rekla? Živi v tistem svojem svetu in se požvižga na druge ljudi, tudi to imaš po njem, ampak morala bi malo pomesti pred svojim pragom in ga ne puščati tako samega. Saj veš, mogoče mu je to malo udarilo na možgane, poleg tega pa poznaš očka, ko sem bila v toplicah, me je vsak večer klical, kaj naj ima za večerjo, tebi je pa vseeno, da kar naprej je samo hrenovke, a ne?*

In kaj naj bi naredila?

Da poskrbiš za svoje starše – to bi moral vsak otrok razumeti kot normalno stvar, ampak tebi se tega ne spleča govoriti, odpovedala sva pri vzgoji.

A jaz mogoče ne skrbim? Kaj pa Lída? Pri njej pa nista odpovedala?

Lidunka živi daleč, težko bi prihajala k očku in mu kuhala kosila, ti bi pa lahko.

Imam tudi svoje delo in svoje življenje!

Ampak očka te potrebuje, a tega ne razumeš?

Ja, in kaj naj naredim? K sebi ga ne moremo vzeti, majhno stanovanje imamo. Naj rečem otrokoma: Vesta kaj, dedi, ki ga ne marata preveč, bo dobil eno od vajinih sobic, vidva pa se bosta preselila v eno?

Vedve z Lidunko sta tudi imeli eno sobico in vama ni nič manjkalo.

Ni nama manjkalo in gotovo bi otroka nekaj časa zdržala (Koliko časa? Če ima oče alzheimerja, se mu bo stanje težko popravilo, bo to zdaj trajalo leta? Kako hitro bo napredovalo?), toda oče se ne bi nikoli preselil, ne vem, zakaj sploh premišljam o tem, ne, to je bedarija.

(Str. 153–154)